

Csillagvirág

Az eső azon a tavaszon sűrűn permetezte a kertet. A fű hirtelen sarjadt ki és kapott erőre, és hamarosan sötétzöld takaróval borította be a hideg szelek simogató keze alatt didergő földfelszínt. A növények, a madarak, és a bogarak öröme a fűnyíró még a szerszámoskamrában szunyókált.

A fücsomók közül fehércsíkos, lándzsás levelek bújtak elő. A virágszárak, melyeknek végei úgy ágaztak szét, akár az esernyő bordái, egyre hosszabbra nyúltak. Végül megjelentek az apró, fehér virágok is. Kinyíltak az ernyős sármák. Mintha virágsátrak szálltak volna alá az égből, pihenőhelyet nyújtva a szorgalmas hangyáknak és a riadt futrinkáknak.

Konsza, a legszebb, fürtös virágzatú sárma a kert hátsó szegletében élt. A nap sugarainak érintésére reggelente engedelmesen szétbontotta zöld-fehér szirmait.

Luna, a hold ezüsthajú gyermeke a fehér virágok rejtekében vetette meg az ágát. A lány esténként - apja akarata szerint - holdfényben fürdette át a növényeket. Sok volt a munkája, hajnalra alaposan elfáradt.

Azon a májusi éjszakán azonban valami egészen rendkívüli dolog történt. Alta, a legfiatalabb és legparányibb csillag addig rakoncátlankodott, míg végül lepottyant az égről.

Luna éppen az ezüsthajú túleveleit szórta be finom holdporral, amikor felfigyelt rá, hogy egy fényes pontocska bukácsolva, bukfencezve alárepül, és lehuppan a kertbe. Éppen az orra elé.

Auuu! - kiáltott Alta, ugyanis alaposan megütötte az egyik ágát földet éréskor.

- Te hogy kerülsz ide? - rivallt rá a hold leánya, és haragosan megrázta ezüst haját. - Csillagok nem jöhetnek le a földre! Szigorúan tilos!

Luna türkizkék szeme csillogott a haragtól. Alta megszeppenten álldogált a lány előtt, akiről ugyan hírből hallott már, de nem gondolta, hogy ilyen gyönyörű.

- Most mit csináljak veled, mondd?! Mindjárt itt a hajnal. Nincs rá idő, hogy visszavigyelek az égre. Ha a nap itt talál, sosem térhetsz vissza a testvéreid közé. Tudod, hogy ez az égi törvény, ugye?!

- Tudom...- mondta a kis csillag megszeppelve, és fájós ágával letörölgette az aranszeméből kicsorduló könnycseppet.

Luna megsajnálta.

- Hagyd abba, kérlek, ne sírdogálj! Mindjárt kitalálok valamit! Elrejtelek valahova, jó?

- Köszönöm! De ugyan hova? Úgy tudom, a nap elől lehetetlen elrejtőzni...

A lány tenyerébe kapta a csillagot, és töprengve nézegette.

- Megvan! Elrejtelek a diófa lombjai közé!

A hold leánya a csillag válaszát meg sem várva szárnyra kapott, és az öreg diófához repült.

- Luna! Hogy-hogy újra itt vagy, hiszen ma éjjel már gondoskodtál a leveleimről!
- Köszönöm, hogy figyelmeztetsz Dió apó, de most más ügyben jöttem. Szeretném a segítségedet kérni. Látod, ez a csillag itt, a tenyeremben, lepottyant az égről. Ha a nap észreveszi, vége a pályájának... Kérlek, rejtsd el őt a lombjaid között!

Az öreg diófa így felelt:

- Drága Luna! Tudod jól, hogy bármit megtennék érted, de amit most kérsz, nem tudom teljesíteni. Tavasz van, a leveleim még csak most nőnek, a napfény ki-be járkal közöttük. Én nem tudom biztonságosan elrejteni a szökevényt.

Luna bólogatott, és leröppent a fáról.

- Igaza van Dió bácsinak. Az ő lombja még áttetsző, ahogy a kertben a többi fáé és bokoré is. Mindjárt itt a pirkadat. Jaj, mit tehetnék!

Málinkó, a kert leghangosabb sárgarigója azon a reggelen a szokásosnál is korábban ébredt. Éppen azon gondolkodott, hogy melyik hajnalköszöntő énekét adja elő, amikor észrevette Lunát, aki tenyerén egy kis csillaggal szaladgált fel és alá. A sárgarigó csodálkozott. A hold leánya ilyenkor már aludni szokott.

- Ma a baj, Luna?

A lány ijedten nézett fel a fára.

- Málinkó! Te már ébren vagy? Akkor mindennek vége! Ezt a kis csillagot már nem tudom elrejteni a nap elől...

Málinkó elgondolkodott, majd vidáman füttyentett.

- A nagyapámtól azt tanultam, hogy a legjobb rejtkehely az, ami szem előtt van. Mint a lepkehernyók! Gyere, beszéljünk Konzával!

Az ernyős sárma még aludt, szirmait fázósan összehúzta a hideg hajnalban.

- Konzsa! Konzsa, ébredj fel! Csak te segíthetsz! - rikkantotta Málinkó.

- Mi az? Mi a baj? Miért ébresztesz ilyen korán, kedves sárgarigó? Tudod jól, hogy én a nappal együtt kelek - morgott Konzsa, és fáradtan nyitogatta szirmait.

Luna átkarolta kedvenc kerti virágát, és így szólt hozzá.

- Konzsa, emlékszel, amikor a csillagokról meséltem neked? A csillagokról, akiket te sosem láthatsz, hiszen éjjel mindig csukva vannak a szirmaid.

Az ernyős sárma zavarodottan hallgatott. Nem értette, miért beszél így a hold leánya, hiszen jól tudja, mennyire fáj a szíve emiatt.

- Nézd! - suttogott Luna, és óvatosan kinyitotta a tenyerét. - Ő itt Alta. Egy igazi csillag. Konzsa, kérlek, rejtsd el őt, mert ha a nap észreveszi ideleln, soha többé nem tündökölhet az égen.

- Szívesen elrejttem - vágta rá Konzsa, - de nem tudom, hová rejthetném.

Málinkó, aki a közeli orgonabokor ágán ült, hangosan kacagott.

- Konsza! A te virágaid éppen olyan gyönyörűek, mint ez a kis csillag. Csak engedd meg, hogy beüljön a virágaid közé. A napnak így nem tűnik fel!

Luna elismerően nézett a sárgarigóra.

- Ez nagyszerű ötlet! Konsza, megengeded?

Konsza engedelmesen megbillentette fürtös virágzatát, és Luna gondosan elhelyezte benne a csillagot.

- Mennem kell! A nap nem kel fel, ha én nem énekelek! - csicseregte Málinkó felettébb elégedetten, és továbbrepent.

A hold leánya - bár már nagyon fáradt volt - megvárta, hogy Konsza teljesen kibontsa szirmait. A fehér csillagvirágok csodásan ragyogtak a hajnali fényben. Éppen úgy, mint égi testvérük.